

Keira

NEJSOU TO KROKY?

Ztuhnu před dveřmi své *zamčené* kanceláře a zírám na kliku, jako by byla potřísněná antraxem.

Tohle by si mí zaměstnanci netroufli. Vědí, že moje kancelář je zakázané území. A mí rodiče jsou sedm set mil odsud na Floridě, kde žijí jako důchodci z částky, kterou jim každý měsíc posílám z neutěšeného zisku palírny. Jen tak tak se drží nad vodou, dokonce i po čtyřech generacích, které v New Orleansu přežily díky výrobě irské whisky.

V tomhle suterénu nestraší. V tomhle suterénu nestraší.

Opakuju si to jako pokřik, dokud mi srdce nezpomalí do téměř normálního rytmu. Ať není uvnitř duch mého mrtvého manžela, nebo pomáhej mi Bůh a znovu Bretta vlastnoručně zabiju.

Se stejnou železnou vůlí, kterou jsem vynaložila, abych tuhle firmu vytáhla z propasti, stisknu kliku, prudce otevřu dveře a vpadnu dovnitř, abych využila moment překvapení. Nebo předstírala kuráž. Nebo... něco.

„Snažíte se o dramatický vstup?“

Ten hluboký hlas, který se ozve ze tmy, mě zamrazí do morku kostí.

Slyšela jsem ho předtím jenom jednou, skrz stejné zamčené otlučené dveře, do kterých jsem právě vešla, ale pronášel výhrůžky, jimž jsem nerozuměla, nekladl otázku tímhle chladným, vyrovnaným způsobem.

V žádném případě nechci být s tímhle hlasem ve tmě.

Není to duch. Je to něco horšího.

Je to děsivé monstrum, o kterém se ve slušné společnosti šeptá, ale nikdo se o něm nezmíní nahlas, skoro jako by ho vyslovení jeho jména mohlo přivolat. A to nikdo nechce.

Nikdy jsem to jméno neřekla. Nechci na něj myslet ani teď, ale můj mozek mi ho stejně nabídne.

Lachlan Mount.

Tápu kolem sebe, šátrám po betonové stěně, abych našla vypínač, ale když ho zmáčknu, nic se nestane.

Kristepane. Umřu a ani neuvidím, že smrt přichází.

Moje starožitná židle u stolu zavrže a vzápětí se objeví matné světlo stolní lampy.